

er der betydelig Forskel af den Grund, at Værdien af Bygninger i de bedre Kvarterer er langt højere end i de ringere Kvarterer, og der er anvendt betydelig bedre Materiale — fordi det kan betale sig — i de bedre Kvarterer end i de ringere. Altsaa, i Forhold til Summen, som anvendes derpaa, svares der i Virkeligheden en langt højere Afgift for hvert Tusende eller Titusende i de ringere Kvarterer end i de bedre. Dette repræsenterer i de ringere Kvarterer et Kapitaltab af 20—30 pCt., medens det i de bedre Kvarterer repræsenterer forholdsvis langt ringere, stundom — naar der tages Hensyn til Grunden tillige — endog saa et rent forsvindende Tab. Det er altsaa, foruden at være en Grundstat, tillige en Stat paa Kapitalanvendelsen. Dette har ikke noget tilsvarende i de øvrige Grundskatter; thi man skaber ikke ny Arealer, undtagen i de enkelte Tilfælde, hvor man inddæmmer Arealer, og saadanne Arealer saa jo i Reglen liden eller ingen Hartkornsskat, for saa vidt man sørger for at saa dem satte i Hartkornsskat, inden de have opnaaet den Frugtbarhed, de senere ville saa. Derimod er her det omvendte Tilfældet. Dette har ikke noget tilsvarende ved de andre Skatter, og heri ligger en meget stor Ubillighed. Denne Ubillighed bevirker tillige, at Huslejen netop i de ringere, fattige Kvarterer i København bebyrdes i langt højere Grad ved Arealstaten, end Tilfældet er i de bedre Kvarterer. Nu eksisterer der, som bekendt, en gammel Grundtaksinddeling i København. Den var allerede i 1861 meget forældet; den er bleven det endnu meget mere; thi siden 1861 har Byen fordoblet sig i Omfang, og der er inddraget Kvarterer, som den Gang vare Marker og laa langt uden for det bebyggede Terrain; det var forudsat for en Række Aar tilbage, at der burde gives en ny Grundtaksstat, at den gamle burde omreguleres; saaledes vil det findes i Loven af 14de December 1857 angaaende en Grundtaksstat for Staden Københavns udenbys Grunde. I denne Lovs § 3 hedder det: „Saa længe Grundtaksstaten i København inden for Voldene ikke ere blevene omregulerede i Forhold til Ejendommenes Værdi i Handel og Wandel“, gaar man frem paa den og den Maade med de udenbys Ejendomme. Her er det altsaa forudsat som noget, der maatte ske, at Grundtaksstaten i København vilde blive forandret. Jeg antager, at ved en fornuftig Ordning af dette Forhold vil ikke blot Grundtaksstaten blive forandret, men Grundtaksstaten for hver Etage, eller maasse snarere Grundtaksstaten for hver Rubikfod, Huset indbefatter. Paa den Maade

vil man komme Retfærdigheden nærmest. Den Uretfærdighed, som nu finder Sted, og som stiger fra Aar til Aar, forsøges, jo mere Byen udvider sig i sine Udposter, og denne Uretfærdighed er der den største Opfordring for Rigsdagen til at tage under Overvejelse, naar Københavns Kommune kommer og siger: Vi maa have ny Skatter. Paa hvilken Maade det skulde ske, skal jeg ikke her komme nærmere ind paa, men jeg har ikke villet undlade at pege paa det Moment, som forekommer mig at være den største Skade ved Københavns Skattevæsen.

Hvad selve Indkomstskatten angaar, er det allerede med Rette fremhævet af den ærede sidste Taler og ogsaa ved flere andre Lejligheder, at paa Grund af den Maade, hvorpaa den paalignes, rammer den meget haardere saadanne Skatteydere, som have faste Indtægter, end de egentlige næringsdrivende, medens snarere det omvendte burde være Tilfældet, at de næringsdrivende kom til at svare en højere Afgift paa Grund af det Forhold, som det ærede Medlem fremhævede. Men selv om man ikke vilde gaa ud fra, at de burde være en højere Skat, burde der dog ikke være en saadan Forskel til Stede, som der nu er. Desuden er det velbekendt, at Vanskeligheden ved at ramme Skatteindtægten viser sig ikke blot over for de små Skatteydere. Den viser sig tillige, maasse i endnu højere Grad, over for de meget større. Det er vel bekendt, at der i de senere Aar har været Eksempler paa, at det med Hensyn til Skatteydere, som have været ansatte til en Skat af 30—50,000 Kr., efter deres Død har vist sig, at de burde have været satte 5 eller 10 Gange saa højt, og dette mener jeg i høj Grad gør det ønskeligt, at man ikke saa aldeles skyder det Spørgsmaal fra sig, om det dog ikke var rigtigt at gaa til tvungen Selvangivelse. Det er fuldkommen sikkert, at der gives Klaser af Skatteydere, for hvem det er vanskeligt nøjagtig at angive deres Indtægter, men man kan dog vistnok gaa ud fra, at Vanskeligheden er større for Vigningskommissionen end for Skatteyderne selv i en By som København, hvor der ikke kan forudsættes det Kendskab til Naboer og Genboers indre Forhold, som finder Sted paa Landet. Vigningskommissionen griber sikkert meget oftere fejl, end Skatteyderne vilde komme til at gøre, hvis vi havde tvungen Selvangivelse. Jeg tror ogsaa, at det er et Spørgsmaal, som fortjener at tages under Overvejelse, om ikke Selvangivelse burde indføres. Dernæst er der ved den Skala, som er fastsat i Loven af 1861 om Indkomstskat, ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til de mindre